

Událost (a její budoust) / Budost (a budoucnost) / Bylost (a minulost)

Každá událost se v každé své fázi (s výjimkou fází extrémních, tj. počátku a konce) vyznačuje především svou aktuální přítomností, ale nutně též svou bylostí a svou budoustí. „Skutečnou“ bylostí události je všechno to, co se až do její aktuální přítomnosti dělo, nikoli pouze to, co z toho „zbylo“ a mohlo tak být „zpřítomněno“, tj. stát se součástí přítomnosti (v nějaké formě „paměti“ či relikťů). Naproti tomu neméně „skutečnou“ budoustí události je všechno to, co se z ní ještě má stát, může stát a možná stane; z toho je zřejmé, že budoust není „dána“ ani ve své plnosti, ani ve svých „výsledcích“ (v tom, co zbudě z toho, co se posléze stane), ale ani v nějakém přesném, předmětně rozvrženém „plánu“. Pokud může být v „odvíjení“ událostného dění rozpoznán nějaký trend, nějaká tendence, může jít pouze přetrvávání nějakých setrvačností uprostřed skutečně událostného dění, anebo pouze o něco jen tentativního, tápajícího, nehotového, co se dotváří teprve na cestě tohoto dění. Aby se událost mohla dít, nutně potřebuje jak ony setrvačné „elementy“, tak ono tentativní spění a tíhnutí určitým směrem (a to v jakési „reakci“ na nepředemětné výzvy k plnění předmětně nerozhodnutých „plánů“ či „projektů“ – ve smyslu Rádlova „ty máš“). Ale kromě toho naprosto nezbytně potřebuje také určitý „čas“ či „časový rozsah“ (termínovaný, tedy termín). Původ tohoto vyměřeného „času“ není (a nemůže být) v události samé, ale ani v událostech ostatních (s nimiž interaguje a které interagují s ní). A protože něco takového platí o každé (pravé, tj. vnitřně integrované, sjednocené) události, má smysl se tázat po zdroji každé budousti zvláště i všech budoustí vůbec. Pokud tím nemyslíme nějaký „poslední“ zdroj (resp. „první“ zdroj – ve smyslu „ultimum principium“), můžeme zůstat u běžného pojmenování „budoucnost“, aniž bychom ovšem převzali i běžné konotace, s tímto pojmenováním nekriticky spojené. Kdyby nebylo budoucnosti, která obecně pro každou dějící se událost „přichází“, aby jí poskytla možnost integrování její vlastní budousti do událostného celku, a to již na počátku jejího dění, událost by nemohla ani startovat a nemohla by se proto ani dít a udát. Tak se před námi otvírá otázka zcela zásadní, totiž kde se tato budoucnost vůbec bere, jak tomu vůbec máme rozumět, že stále přichází, ale že ke svému přicházení nutně potřebuje zprostředkování ve formě budoustí nejrozmanitějších (pravých) událostí, takže může „skutečně“ přicházet jen „skrže“ události jakožto subjekty, tedy „skrže“ subjekty a jejich aktivitu.

(Písek, 061228-1.)